

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 34/2025
29.01.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Маглић, адвокат из ..., против туженог Јавног градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“ из Новог Сада, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, утврђења радног односа, враћања на рад и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1219/24 од 19.09.2024. године, у седници одржаној 29.01.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1219/24 од 19.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1219/24 од 19.09.2024. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 962/23 од 20.05.2024. године у делу којим је одбијен тужбени захтев да се поништи решење о престанку радног односа од 18.09.2023. године као незаконито и тужени обавезе да тужиоца врати на рад и призна му сва права на раду и по основу рада; да се утврди да је тужиоцу радни однос са одређеног времена прерастао у радни однос на неодређено време почев од 18.09.2023. године па надаље, а тужени обавезе да то право призна тужиоцу и да му на име накнаде штете у висини изгубљене зараде за период од 18.09.2023. године до 30.09.2023. године исплати 30.000,00 динара са законском затезном каматом од 16.10.2023. године до исплате и накнади парничне трошкове; одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Ревизија је дозвољена по члану 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23), па је Врховни суд испитао побијану пресуду у смислу члана 408. тог закона и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба праничног поступка из члана 347. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је у спорном периоду од 21.08.2019. до 17.09.2023. године у континуитету био запослен код туженог, по више закључених уговора о раду на одређено време. Након истека уговореног времена по сваком уговору тужиоцу је отказиван уговор о раду. У периоду од 21.08.2019. до 20.08.2021. године тужилац је радио на пословима ..., због повећаног обима посла. Након тога, до 18.09.2023. године када му је отказан последњи закључени уговор о раду на одређено време, сви уговори закључивани су због замене одсутних радника, запослених на различитим пословима. Тужилац није обављао послове радних места запослених, осим део послова везано за пријем захтева од стране путника, већ је све време обављао послове за потребе Смарт центра, који нису били систематизовани. Послове које је тужилац све време обављао након 21.08.2019. године систематизовани су изменама општег акта туженог који је ступио на снагу 05.09.2023. године. Током трајања рада тужиоца тужени није тражио сагласност од надлежне комисије за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава, односно за пријем тужиоца у радни однос на неодређено време.

Нижестепени судови налазе да је тужилац радно ангажован у складу са одредбама чланова 30, 31, 32, 34. и 37. Закона о раду, те да нема злоупотребе права туженог везаног за радно ангажовање у правној форми закључења уговора на одређено време. Радно ангажовање до 21.08.2021. године било је због повећаног обима послова, а уговори су закључени у оквиру периода од 24 месеца. Иза тога, уговори су закључивани ради замене одсутних радника на основу члана 37. став 4. тачка 1. Закона о раду, по ком правном основу законодавац не ограничава време за које се може закључити уговор о раду на одређено време.

Уз то, по изменама Закона о буџетском систему која су ступила на снагу 29.04.2019. године, корисници јавних средстава нису могли заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2020. године.

По оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили постављени тужбени захтев.

Чињенично утврђење везано за правни основ радног ангажовања тужиоца, време током ког је био радно ангажован и које послове је обављао, супротно ревизијском указивању не упућују на закључак да постоји злоупотреба од стране туженог, у виду симулације основа по ком је тужилац радио. Тужени, као корисник јавних средстава до 31.12.2020. године није могао заснивати радни однос на неодређено време са новим лицима, која забрана је правилно цењена у околностима конкретног случаја. Послови које је тужилац обављао у временском периоду док је мењао одсутне раднике нису били систематизовани, начин организације рада спада у домен аутономије послодавца, па супротно ревизијском становишту тужени није био у обавези да доказује немогућност запошљавања тужиоца на неодређено време у смислу одредаба Закона о буџетском систему и Уредбе о поступку за прибављање сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава.

Пошто нису испуњени услови за прерастање радног односа на одређено у радни однос на неодређено време, решењем од 18.09.2023. године правилно је тужиоцу отказан уговор о раду због истека рока за који је радни однос заснован у смислу члана 175. тачка 1. Закона о раду, па је неоснован и захтев за накнаду изгубљене зараде као последице незаконитог престанка радног односа у смислу члана 191. тог закона.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић